

Kmetijstvo.

Križi in težave soseda Antona z živinskimi boleznimi.

Žrebe se odstavi.

Minolo je šest tednov, odkar je bila rjavka storila.

Žrebe je lepo raslo. Zavživalo je že dobro seno in tudi zdrobljen oves mu je šel v slast.

Poskušalo je dosežati tudi rjavki namenjeno seno, ali moralo je pri tem vrat kar mogoče iztežati. Anton in vsa njegova družina se je prav presrčno smejala, kadar je gledala to žrebetovo prizadevanje.

Sosed je tudi prišel pogledat, kako žrebe puli kobilu namenjeno seno. Toda njemu to žrebetovo prizadevanje ni bilo nič kaj všeč. Dejal je, da je to žrebetovo iztežanje škodljivo za hrbet mlade živali.

Bilo je tudi lahko zapaziti, kako se je žrebetov hrbet na znotraj skrivil, če je žrebe dvignilo glavo in stegnilo vrat prav s silo.

Sosed je menil, da bi bilo veliko bolje, ako se žrebetu seno posebno poklada, ne skupno s kobilu, tako da bi moralo pri zobanju glavo nagniti k tlom.

To se je tudi zgodilo. Anton je žrebetu napravil posebne jasli. Trajalo je nekaj dni, da se jih je žrebe navadilo, a mlada žival je potem menda spoznala ugodnost nove naprave in se je k velikim jaslim spenjalo kvečjemu tedaj, kadar je že svoje jasli izpraznilo. Sosedom svet je bil v resnici jako dober in preišljen. Vsled tega, da je žrebe zobalo z nagnjeno glav, se je njegovo hrbtišče dobro utrdilo; dobilo je lepo, ravno končujoče se hrbtišče.

Po preteku osmih tednov je Anton menil, da bi kazalo žrebe odstaviti, čaš, da že itak veliko sena in ovsa zoblje. Sosed pa ni bil te misli. Priporočal je, naj ostane šrebe še kacih šest ali sedem tednov pri kobilu.

Sosed je svclj nasvet utemeljeval s tem, da je jako dobro, ako žrebe poleg mleka zavžije mnogo dobrega sena in ovsa. Ta mešana krma, je dejal sosedi, stori žrebetu dobro in je močno okrepča. Žrebe se je res tako razvijalo, da ga je bilo veselje gledati. Tacega žrebeta ni bilo videti v celi dolini.

Kobila je morala sedaj seveda zopet na delo. Vsled tega je jelo mleko pojemat. Ker pa je žrebe prav znatne množine sena zavživalo, in je tudi na pašniku prav rado zobalo ukusno travo, ni prav nič pogrešalo mleka, kate-rega je seveda vsak dan nekaj manj izsesalo pri kobilu.

Žrebe je bilo zdaj petnajst tednov staro, in ker je morala kobila zdaj ob času žetve ves dan na polju delati, se je Anton odločil, da žrebe odstavi.

V to svrho je hotel Anton spraviti žrebe v prazen hlev, kjer je časih imel mlade govedi. Sosed je svetoval, naj se ta hlev najprej dobro očedi in nekaj dni zrači. ker je slab zrak žrebetom jako škodljiv. Okno, ki je bilo

na takem mestu, da so žarki večernega solnca premo padali na jasli, je Anton po sosedovem nasvetu zastrl s prtom, da bi močno svetloba ne škodovala žrebetovemu vidu, Saj je bilo itak dovolj družih oken v sobi. Preteman hlev, je dejal sosedi, je tudi škodljiv, zakaj, če pride žival iz hleva, je prememba v svetlobi prenegla in prevelika in škoduje vidu.

V ta hlev je Anton prenesel za žrebe narejene jasli in poskrbel vse kar treba za žrebetovo udobnost.

Toda žrebe bi bilo vzlic temu občutilo veliko dolgočasje, da je Anton ni pustil vsak dan veliko ur na ograjenem prostoru za dvcriščem, kjer se je žrebe prav dobro zabavalo.

Blizu tega žrebetovega igrišča je tekla velika cesta kjer je bilo videti marsikaj, kar je žrebeta zanimalo. Po cesti so hodili konji in govedi, ljudje in razne živali. Žrebe je vsak s konji vprežen voz pozdravljalo z veselim rezgetom. Čim je žrebe zagledalo s konji vprežen voz, je galopiralo ob cgraji svojega igrišča, kakor bi se hotelo skušati s konji na cesti. Pa tudi železnica, ki je tekla v bližini, je delala konjiču veliko veselja. V začetku se je žrebe zvižgajoče in prhajoče lokomotive ustrašilo in je pobegnilo v zadnji kotiček svojega igrišča ali kmalu se je navadilo vlaka in je postalo tako predrzno, da je nekoč, vračaje se s kobilu s polja, steklo celo na železniški nasip in bi bilo kmalu prišlo pod vlak.

Ko je Anton končno se lotil, da odstavi žrebe spravil je je zjutraj v pripravljeni hlev in mu dal nekaj krme. Potem je peljal žrebe v ograjeno igrišče, kjer je ostalo do 10. ure. Ker je ob tej uri solnce je močno pripekalo, je prišlo zrebe zopet v hlev, kjer se mu je dalo nekaj zmeč anega ovsa in sena ter vode.

Opoldne je pripeljal Anton v ta hlev tudi kobilu. Žrebe je takoj začelo sesati in je vime v resnici popolnoma izpraznilo. Mleka pa ni dobilo dosti. Popoldne je bilo žrebe v hlevu in na igrišču zopet samo, čez noč pa je spalo pri kobilu.

Po osmih dneh je moralo žrebe v svojem hlevu tudi prenočiti, kar mu ni prav nič ugajalo, kakor tudi ne kobilu ali po preteku nekaterih dni sta se kobila in žrebe navadila ločitve.

Tretji dan po ločitvi je Anton peljal žrebe zopet h kobilu, da izsesa v vimenu ostalo mleko. Toda žrebe ni ničesar več na jezik dobilo, ker je bilo vime povsem prazno. Vimena ni bilo treba izmolzti, ker je težko delo, ki ga je kobila opravljala, dosti pripomoglo, da je mleko pošlo.

Žrebe je po odstavljenju dobilo na dan dva kilograma zmečkanega ovsa, sena pa kolikor ga je hotelo. Pri lepem vremenu je puščal Anton lepo žrebe skoro ves dan na igrišču in je pripeljal le ob uri krmljenja v hlev.

Ko je nastalo na jesen hladnejše vreme, puščal je žrebe le toliko časa na prostem, dokler je bilo veselo. Čim se je kazalo, da bi rado v hlev, je ji tja spravil.

Ob deževju je na vrvi vodil žrebe nekoliko po dvorišču, a le tam, kjer je bilo pod streho.

V začetku se žrebe kar ni hotelo privaditi vrvi, a udalo se je, in se sčasoma privadilo tudi na zimo. Prva zima je žrebetom jako nevarna, a Antonovo žrebe se je vremenskih prememb privadilo in se je lepo razvilo v čilega konjiča, s katerim je imel Anton veliko veselja.

Družba sv. Mohorja.

Rojakom svojim naznanjamo veselo novico, da je število udov družbe sv. Mohorja tudi letos napredovalo! Naša družba šteje namreč 78.103 ude, t. j. 972 več, kakor lani, in 6563 več, kakor predlanskem. Vidimo torej, da število Mohorjanov stalno raste — naj tako ostane i v bodoče!

Udje se razdele po škofijah tako-le:

1. Goriška	8.904	t. j.	več	72
2. Krška	6.227	"	"	424
3. Lavantinska	24.806	"	"	364
4. Ljubljanska	30.742	"	manj	149
5. Tržaško-koperska	3.988	"	več	103
6. Sekovska	525	"	manj	65
7. Somboteljska	316	"	več	3
8. Zagrebška	568	"	"	4
9. Senjska	214	"	"	8
10. Poreška	111	"	"	7
11. Videmska	197	"	"	33
12. Djakovaška	47	"	"	57
13. Bosenska	227	"	"	
14. Razni kraji	318	"	"	
15. Amerikanci	790	"	"	72
16. Afrika in Azija	123	"	manj	7

Izkaz kaže, da je družba najbolj napredovala v krški škofiji (424), v lavantinski (364) in tržaško-koperski (103). Nazadovala je najbolj v ljubljanski (149); a je ob vsem tem še vselej izmed vseh prva. V drugih je ostalo število nekako na isti visočini kakor lani.

Da smo tudi letos dosegli toliko uspeha, zato gre zahvala najprej Bogu, ki je zopet tako očitno blagoslovil naše delo, dalje požrtvovalnim poverjenikom, ki delujejo z rodoljubnim trudom za družbo, in vsem, ki so ji kakorkoli pripomogli k lepemu napredku. Iskrena hvala vsem!

Udom se bode torej letos razdelilo vkup 468618 knjig.

Rokopisov je družbenemu odboru v minulem letu došlo 55. V seji dne 5. jul. t. l. je odbor sprejel sledeče:

1. Fr. Malograjski: „Za srečo.“ Obširna povest.
2. Anton Medved: „Krivica in dobrota.“ Igra v treh dejanjih.

3. Dr. Jan. Ev. Krek: „Božji blagoslov.“ Povest.

4. Fr. Finžgar: „Dovolj pokore.“ Povest.

5. J. Kostanjevec: „Za denar.“ Povest.

6. Fr. Ks. Meško: „Norec.“ Slika iz vasi.

7. P. Bohinjec: „Pri moji kokoši.“ Sličica iz naroda.

8. J. M. Dovič: „Izkoriščevalci.“ Dogodbica.

9. Podravski: „Dobro se je izvil.“ Dogodbica.

10. Dr. A. Pavlica: „Sv. Gora pri Gorici.“ Opis.

11. Jurij Trunk: „Žganje — naš sovražnik.“

12. Neimenovan: „Novi civ.-pravdni red.“

13. A. Obreza: „Kako plačujemo davke.“

15. Frančišek Podbor: „Krmljenje z fosforokislím apnom.“

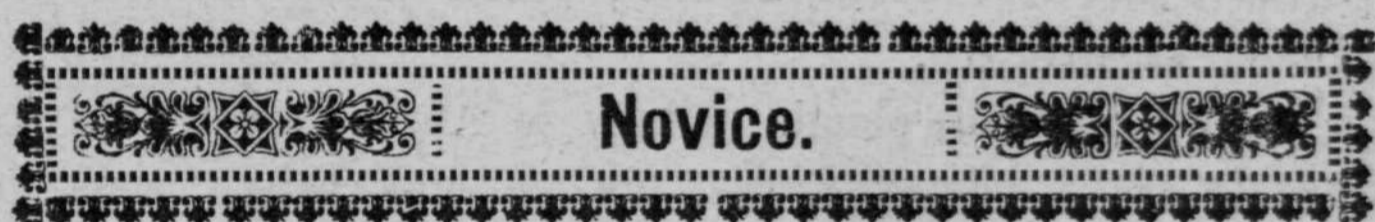
15. Isti: „Gospodarske drobtinice.“

Dalje sta se sprejela obširna rokopisa:

16. Dr. Andrej Karlin: „Priprava na smrt ali premišljevanje večnih resnic.“ Spisal sv. Alfonz Marija Ligvorski.

17. Dr. Anton Medved: „Anton Martin Slomšek, knezškof lavantinski.“ Spominska knjiga ob stoletnici njegovega rojstva.

Za prihodnje leto (1900) pripravlja odbor Mohorjanom že sedaj lep knjižni dar. Izdali bomo II. zvezek „Slovenske Pesmarice“, ki se je že od mnogo strani zahteval, potem lepo okrašeno knjigo „Anton Martin Slomšek“, Ligvorijevo „Pripravo na smrt“ i. dr. Odbor se nadeja, da bode tako družbi ohranil stare ude ter privabil še prav mnogo novih! To dal Bog!

— **Cerkvene vesti.** Premeščeni so čč gg. Peter Mohar iz Mošenj v Rovte, Frančišek Bleiweis iz Škofje Loke v Mošnje, Ant. Čadež od Sv. Trojice pri Mokronogu v Škofjokoloku, Ivan Kramar iz semenišča k Sv. Trojici, Avgust Schauer iz Koprivnika v Stari Log, Josip Glicbe iz Kočevja v Koprivnik; Novomašnik Jos. Demšar v Kočevje, Ivan Mihelčič iz Zatičine v Slavino, Ivan Bele iz Hrenovic na Ubeljsko, Ivan Medved iz Dobrnič v Št. Lovrenc ob Temenici, Alojzij Jerič novomašnik v Dobrniče, Anton Poljšak iz Sostrega na Trato, Henrik Bukovitz novomašnik v Sostro, Jurij Karlin iz Črnomlja na Vrhniko in Ivan Florjančič novomašnik v Črnomelj.

— **Pomembna obletnica.** V ponedeljek je naš domači pešpolk št. 17. praznoval na slovesen način obletnico bitke pri Jajcih.

— **Ljubljanski krščanski socialisti** so imeli v nedeljo tisti shod, o katerem smo zadnjič govorili. Sklenili so naslednjo govorico: Slovenski krščanski socialisti v Ljubljani, zbrani na shodu, se odločno izjavljajo proti novemu davku na sladkor in nameravanemu zvišanju davka na petroej in pivo in zahtevajo, da si vlada namesto tega, delavske sloje izsesavajočega davka poišče dohodkov pri davčno močnejših slojih. Ob enem se je sprejel nasvet, naj se katoliško delavsko